

Bon-BOM

2025. május | A Bolyai Önképző Műhely lapja | 14. évfolyam 9. szám

*Kortünetek
lírai tolmácsa:
Várhelyi Csilla*

Kép: Czibbal Gyula fotóművész

Várhelyi Csilla (BOM 2004–2007) Ajándék a Bolyai Műhelytől

Mindig jó érzés régi diákként meglátogatni iskolánkat, az alma matert, ahonnan elindultunk. Most én is „visszatérek” ide a Bolyai Műhelybe, az Esszenciakötet lapjaira régi kedves oktatóm, Balázs Géza tanár úr felkérése nyomán, és mesélek egy kicsit.

Tisztán emlékszem arra a tíz évvel ezelőtti napra, amikor egy napsütéses délutánon vagy húszan körbeültünk a balatonszemesi mólón az első foglalkozásra, és az Odüsszeiáról beszélgettünk. Alattunk a víz, felettünk az ég... Idilli pillanat volt: önmagukért foglalkozni az emberi kultúra leg szebb teljesítményeivel, ráadásul jó társaságban! Nem vizsgára készülve, sietősen, hanem lassan és átélve, csak azért, hogy teljesebb emberek legyünk – szerintem igazi reneszánsz fényűzés. Az a balatonszemesi délután adott lendületet a Bolyai Önképző Műhely további foglalkozásainak, derűs hangulata mindvégig elkísért minket.

Gazdag három év volt. Számos könyvet vagy filmet tudnék felsorolni, amelyeket itt ismertem meg, és maradandó emléket hagytak bennem: a Sodrásban című film például, a Párduc, Iskola a határon, Hamu és gyémánt, de hosszasan lehetne folytatni a sort. Oktatóinktól felszabadult légkörben hallhattunk művészetről, tudományról... különböző tudományágak és a kulturális élet jeles képviselőivel találkozhattunk személyesen. A fog-

lalkozások mellé rengeteg más program is társult: felejthetetlen például az a pilisi kirándulás, amikor térdig érő hóban gyalogolva éppen napnyugtakor találtuk meg a szállást, vagy a Pannonhalmi Apátságban tett látogatás. Igazi közösséggé váltunk, páran most is tartjuk a kapcsolatot.

2010-ben végeztem el a Képzőművészeti Egyetemet, azóta festek, tanítok, idegenvezetéssel foglalkozom, művészettörténeti előadásokat tartok. Mindig is úgy éreztem, a tanmenetet rám szabták. Hangsúlyos szerepet kaptak a művekben a társadalmi kérdések, az emberi kapcsolatok – engem is éppen ezek érdekelnek. A művészet mindig saját korához szól adott eszközökkel, de a jó mű a későbbi korok számára is élmény marad. Miként tud egy művész, legyen az író, rendező vagy festő, egy gondolatot élményként átadni? Örök kérdés, és én jó néhány érvényes választ kaptam rá a Bolyai Műhelyben. Saját kísérleteim a választadásra kiállításaimon láthatók, a következő a Mamaison Hotel galériájában nyílik 2025. július 15-én.

Köszönöm a Bolyai Műhelynek a három évet, és kívánom, hogy minél többen örülhessenek e maradandó ajándéknak!

Pár szó képeimről

Sohasem tagadtam, hogy festményeimen közvetlenül meríték az életemből, időszakonként akár naplószerűen dolgozva fel az engem ért hatásokat. Az egyik jelentős inspiráció az életemben az volt, amikor elkezdtem tanítani, és hirtelen testközelből láttam a Z-generáció digitalizált, számomra idegen életmódját. A Kor-képek ciklus darabjain sűrített pillanatokat jelenít meg jelképes tartalmú élethelyzetekből. Nem hagynak hidegen a társadalom aktuális változásai – minden digitálisan történik, az élet színtere áttevődött a kijelzőkre. Bár képeim gyakran a modern technika használatáról szólnak, én a hagyományos olaj-vászon eljárással készítem őket – nem gondolom, hogy a festészet elavult médium lenne. Ezen a nyelven is meg lehet szólítani a ma emberét: ennek egyik legkézenfekvőbb eszköze, hogy önmagára ismerjen a festményeken.

Az Ádám és az Éva című képpár a sorozat egyik nyitóképe volt, mintegy kijelölte azon törekvésemet, hogy rögzítem a ma emberének arcképét. A képpár később kiegészült az Ádám apa lett című képpel, illetve távolabbról ebbe a sorozatba illeszkedik a Szelfi a múzeum mosdójában című önarcképem is. A Hárman a parton című kép szintén a Kor-képek sorozat egyik első darabja. Ez a kép főhajtásként is értelmezhető egyik nagy kedvencem, Ferenczy Károly Kódobáló fiúk című műve előtt. Az újabb képek egy részén fehér figurákat jelenít meg színes tájképi háttér előtt: a hiányként, önmaguk öntőformáiként

értelmezhető figurák azt az ellentmondást jelenítik meg, amely a való és az online világban való egyidejű jelenlét által feszít bennünket. Gyermekeim születése óta különösen a legfiatalabb korosztály szocializálódását kísérem figyelemmel. Foglalkoztat az, hogyan alakul az észlelése, felfogása annak a generációnak, akik születésük pillanatától nagy arányban feldolgozott, monitor által közvetített képek formájában ismerkednek a látható világgal. A családi portrék egy része ezt dokumentálja. Ugyanakkor festek a gyereklét más aspektusait feldolgozó képeket is. A Véges végtelen és az Ébredés című műveken a gyermekek belső világával, annak külső szemlélő számára látható megnyilvánulásával foglalkozom, a képek hangulatával ugyanakkor próbálom kifejezni a gyermek belső megélésének komplexitását is.

A táblaképfestészet mellett falképfestéssel is foglalkozom. A debreceni MODEM kortárs freskópályázatán közönségdíjat nyert művünk, melyet Hegedűs Judit restaurátorművésszel közösen alkottunk, az Újkerti születés címet viseli. A pályázaton a karácsony témáját kellett újraértelmeznünk, mi pedig elképzeltük, hogy nézne ki Jézus születése, ha napjainkban, egy debreceni panelházban történne.

A már említett Ferenczy Károly mellett néhány kedvencem még: Bukta Imre, Edward Hopper, Eric Fischl.

Dede Éva (BOM 2011-2017)
Várhelyi Csilla képei elé
Az ég kékje, a víz kékje...

Dede Éva, Havass Miklós, Várhelyi Csilla

Úgy volt, hogy Csillának lesz egy kisebb kiállítása, melyben főként tájképek lesznek láthatók. Fel is kért, hogy nyissam meg a kiállítást. Aztán a szervezők mást gondoltak, későbbre tették az időpontot, s ez már nem jó nekem. A 2025. július 15-én nyíló kiállítás bővebb lesz, s megtekinthető a Mamaison Hotelben, Budapesten, az Andrássy úton.

Csilla képeit régóta ismerem, szeretem. A mai élet pillanatképei, tipikus fiataljai, továbbgondolásra készítetnek, pl. mi történik a gyerekekkel a 21. század technikai újításai között. S a csoportok, egyének, akár önarcképek mögött felsejlik a városi és a természeti környezet. Eddig főként az emberi alakokra figyeltem, ezért is lepett meg, hogy Csilla új témát hoz elő a tervezett, de így már nem megvalósuló kiállításon: ez az új téma számomra a táj. A tájra sokszor csak akkor csodálkozunk rá, amikor a megszokott környezetünkől, otthonunkból kiszakadunk, mikor kirándulunk, elutazunk valahová. Emlékképként magunkkal visszük haza, nemcsak a fejünkben őrizzük, hanem a sokféle eszköz valamelyikén. A táj látványa, hangulata bennünk marad. A szemlélődés a lelkünkre hat. S ha mindezt még valaki átszűrve magán a művészet eszközeivel tárja elé, plusz élményt tesz a tájbrázoláshoz. Lehet ez a táj a mindenkit megnyűgöző mediterrán táj, az ott átélt zenei és más

kulturális élmény, személyes boldogság, de lehet a hazai táj is, a Balaton, Budapest.

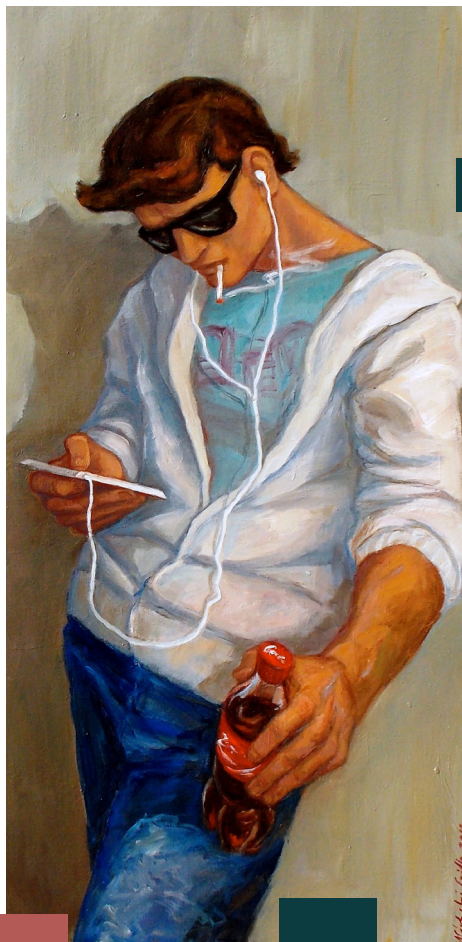
Elnézve Csilla tájképeit, feltűnik, hogy mindegyik a vízzel kapcsolatos, legyen az tenger, folyó, tó, szökőkút vagy medence vize. Oly sokrétű szimbólum a víz, hogy messze kalandozhatnak el gondolataink. A vízben hanykódó, majd onnan kiemelkedő Odüsszeusz legyőzhetőnek mutatja ezt az elemet, más képeken a víz mérhetetlen közömbösséggel létezik az ember mellett, tudomást sem vesz róla. Az ember tör bele, amikor hidat épít föléje (A Margit híd lábánál), kőrakpartok közé szorítja (Újpest rakpart), vagy csak vidáman, évődve lubickol a társával benne (Ravasz csel, Nász). A képeket szemlélve saját emlékeink is előtörnek; megelevenednek, megmozdulnak a hullámok, halljuk a szél zúgását, érezzük a forró napsütést vagy a szelet, s a színek, formák a saját világunkba röptének.

Csilla képein az ég kékje, a víz kékje magával ragadó, tiszta kék, akár olaj-, akár akrilfestékkel van kikeverve. A kék színhez fűzött színszimbólika a nyugalmat, tisztaságot, békét társítja; sokféle árnyalata a zöld, a szürke, a fehér felé mozgalmassá teszi a tájképeket. S még valami visz egy kis csavart, játékoságot a képekbe, de ezt majd Csilla elmondja a kiállításon, mindenesetre ez is a vízzel kapcsolatos.

Éva, olaj, vászon, 120x60cm, 2013

Ádám, olaj, vászon, 120x60cm, 2013

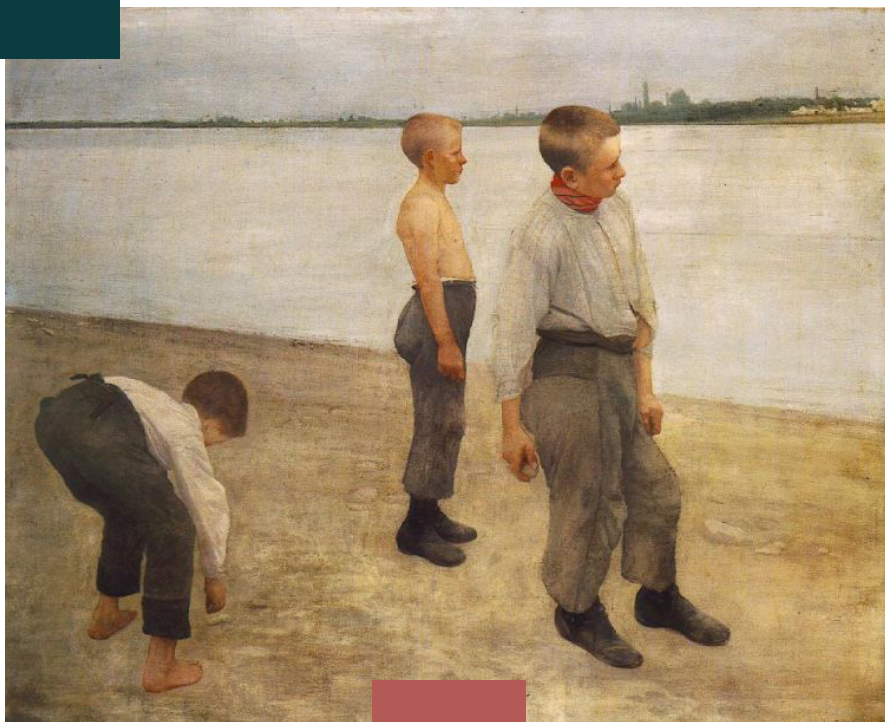

Ádám apa lett, 120x80cm, akril, vászon, 2023

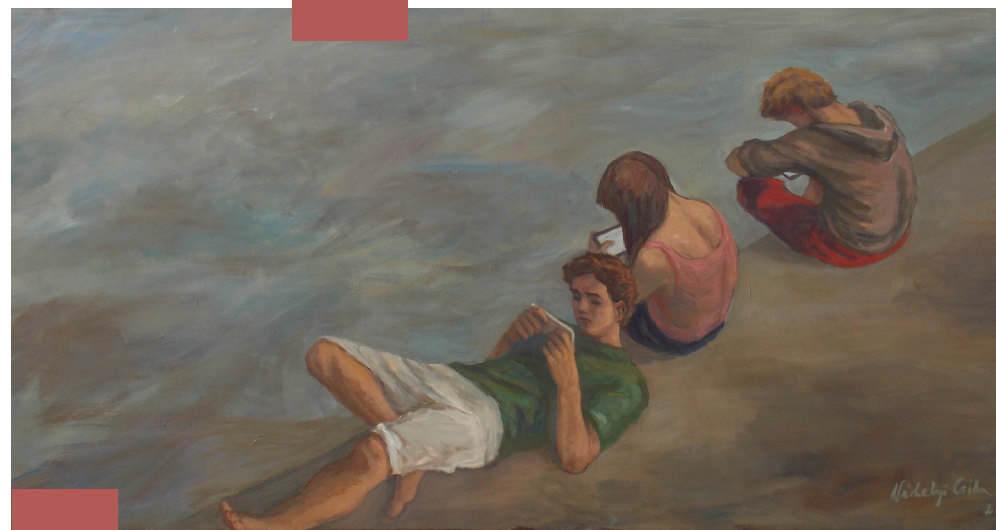

Szefi a múzeum mosdójában
olaj, vászon, 120x65cm, 2025

*Ferenczy Károly:
Kődobáló fiúk, 1890*

Hárman a parton, olaj, vászon, 90x180cm, 2013

Más világ, olaj, vászon, 120x80cm, 2023

Reggeli a szabadban, olaj, vászon, 80x120cm, 2023

Sinkó István: Jelenetek a bábuk életéből

Bergman filmjének parafrázálása nem teljesen fedi Várhelyi Csilla itt kiállított képeinek témáit, mégis, ha a mögöttes szándékot vesszük szemügyre, felrémlik a film címének egy sajátossága. Bármennyire is karakteresen ábrázolja életképein Várhelyi ülő, álló, telefonáló modelljeit, a csoport- és szólóképek szereplői kortárs bábuk Budapest színpadán. Mentróznak, heverésznek a rakparton, bámészkodnak az árvízi Duna-parton vagy épp lelkesen bámulják a futballvébét egy óriáskivetítőn, igazából marionettként élik képi életüket.

Várhelyi Csilla amúgy realista festőként – még inkább új-realistaként – megfigyeléseit, látvány-élményeit meséli el festői nyelven, mely most a derűs zöldekkel-kékekkel átítatott tájak és a színben harsányabb ruhák színvilágát egyesíti. Nem titkolja szeretett előképeit, a magyar festészetben a huszadik századelőtől oly gyakori táj-zsánert, melyet Ferenczy Károly, Glatz Oszkár, majd a népi realisták, Tornyai, Rudnay, Fényes Adolf fejlesztettek tökélyre. Ott mozdulnak színeiben, kompozícióiban Szőnyi vízparti alakjai is. Baj-e, hogy ily messzire visszanyúl Várhelyi Csilla? Aligha. Minőséget és festőiséget, nem témát és szemléletet merített... „Egy kép – mielőtt csatáló, meztelen nő vagy bármilyen történet lesz belőle – lényegében nem egyéb, mint egy bizonyos csoportosítás szerint elrendezett színekkel beborított, sík felület” – mondta Maurice Denis francia festő 1890-ben.

Igen, festmény, s nem jelenet, történet, elbeszélés. A kortárs modern festészet is épp így, ezekkel a gondolatokkal átítatva hozza létre az újfajta, cselekményes – újfiguratív – festészetet. Említsük itt meg a kitűnő amerikai Erik Fischlt – Várhelyi Csilla vízparti jelenetein meg is idéződik hatása – vagy Csernus Tibor képeit. De Csilla kortársai (életkorban is hozzá közelálló társai) közül a Sensaria csoport néhány tagjának vagy épp Szabó Franciskának illetén törekvéseit. Várhelyi Csilla tehát nincs egyedül szándékaival, de maga választotta útján persze magányosan kell haladnia. Olyan feladatot rótt magára, melyben sokirányú elkötelezettségeknek, a hitelességnek, a festői hagyományoknak, a befogadói igényeknek és a mai kort visszatükröző szemléletnek egyaránt meg kell felelnie. Várhelyi Csilla következetes, szűk téma-palettáját most épp tágítani igyekszik, realizmusa kritikaivá mélyül, színvilága gazdagodik, kompozíciós eszköztára úgyszintén.

Kiállításának falain 21 kép látható: tudjuk, szerencseszám ez. S mit kívánhatnánk többet, mint hogy a szerencse és a tehetség – szorgalommal párosulva – egy gazdag és szakmailag hiteles életút bejárására tegye alkalmassá festőnk, aki most a bábuk életéből villantott fel néhány epizódot, de kitekintve egy egész világszínház áll még előtte. Ezt kell megfestenie.

(Elhangzott Budapesten, 2014. július 16-án.)

Nagy Gábor Tájéesztelés. A kapcsolatokban rejlő látens üzenet

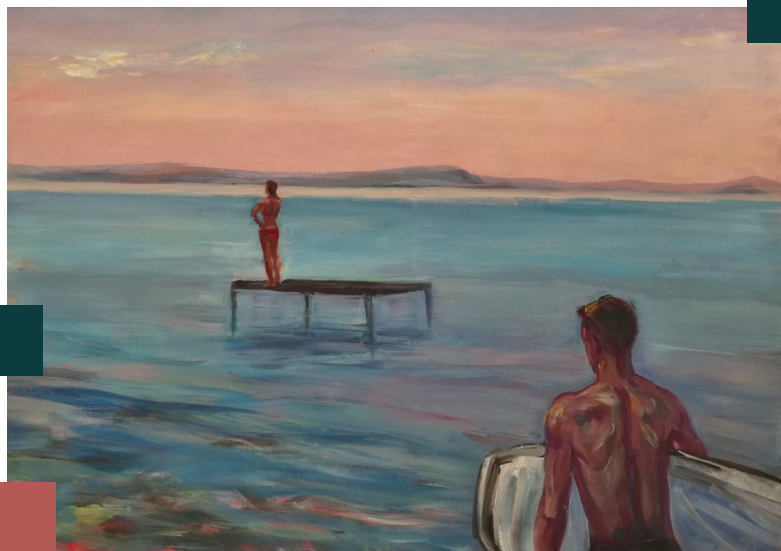
Várhelyi Csilla, kedves tanítványom volt öt éven keresztül a Képzőművészeti Egyetemen. Egyénisége, intellektuális érzékenysége, vívódó komolysága olyan szellemi, lelki atmoszférát teremtett legtöbbször, ami a kölcsönös eszmecsere, a korrektúra nagyszerű terepe lehetett a műteremben.

Mik azok a dolgok, amelyek tünődéseink alapját képezik, és a folyamatos én-keresés útján fontossá válnak, formát találnak, tárgyasulnak? Mindig a keletkezés rejtélye körüli történetek értelmezése, az ihletettség, a látomás és az indulat ereje ad valamiféle támpontot alkati sajátosságainknak, önmagunk meghatározásának. Milyen irányt szabjak bensőm – legtöbbször hangtalan – vágyainak, ami árnyalt összetettségénél fogva képes megformálni, szűkszavú, vagy túlcsoportuló gazdagságával élményeimet? Melyek azok a fontos döntések, amelyek folyamatos szellemi, kritikai éberségre sarkallnak, és egy olyan teljességet eredményeznek, ahol a gondolat minősége bekapcsolódik az "emberi érzületközösség nagy áramába"? (Supka Manna-idézet) Vívódásaink végtelen sorozata, víziók sokasága kavarg, minden ecsetnyomot létrehozó készítés mögött. Vajon a gesztusok egymásra rakódó indulathalmazai összeadódik, és olyan közlésre kész összességet eredményez, ami a legbensőbb vágyainkat is kielégíti? Kérdések, kételyek! Ezek a kérdések, kételyek indították valójában el,

hogy legyenek felelősségteljes döntéseink, amelyek összetett módon, a képszöveget minden porcikájában megformálva, megjelennek. A vállalás szellemi kockázatát felmutatva, a bizonyosság-keresés határozottságával kell elindulni azon az úton, ami minden valószínűség szerint számunkra a legfontosabb mozzanatok megjelenítő, életteli kutatási terület, a titkok világa.

Várhelyi Csilla arspoetikus megnyilvánulásaiban az a kutató szándék jelenik meg, ahol az élethelyzetek jelképes tartalma, vagy a kapcsolatokban rejlő látens üzenet megfogalmazására lehetőség nyílik. Ugyanakkor természetes módon megérinti - koránál fogva - az Y- és Z-generáció sajátos virtuális összeköttetés-függő, elszigetelt világa, ahol az élet színtere döntően a mobiltelefon kijelzőjére tevődik át, és az emberi tekintetek egyre ritkábban találkoznak.

Mindezekből szinte logikusan következik, hogy az előbb említett elidegenítő hatások valami tiszta, archaikus őslapot megragadásához vezetnek. Várhelyi Csilla a természet és az ember viszonyát erős jelképként értelmezve, elindult azon az úton, ahol ezek a viszonylatok, képi értelmezésük minél árnyaltabban megjeleníthető. A táj, mint az emberre ható legközvetlenebb és legrégebb ingerforrás, kimeríthetetlen, és mindig aktuális, korszerű tematika, ami a festő számára bőséges lehetőséget kínál a számára fontos értékek felmutatására.

Hárman a parton, olaj, vászon, 90x180cm, 2013

Meglepőnek tűnhet, ha azt mondom, hogy a munkák nagy része egyfajta mérlegelő "tájéztetés", ahol a tájélmény és a hozzá kapcsolódó ember-motívum egymáshoz illeszkedése, viszonyulása a legfontosabb festészeti probléma Csilla számára. A különböző felületek, nyomhalmazok árnyalt megjelenítése, valamint a vizuális dráma, ami nem más, mint egy minősített képi feszültség megteremtése, elmélyült, odaadó önfeledtséget követelő folyamatos munkálkodás. Inspiratív módon hatnak rá a különböző halmazállapotú anyagokban rejlő kifejezési lehetőségek, melyek a képépítés folyamatában egy emelkedett, árnyaltabb szint megformálását teszik lehetővé. A vízhez való ösztönös kötődése is azt bizonyítja, hogy az egyik legfontosabb öselem, szinte végtelen lehetőséget kínál számára a képi poézis megformálására. A képépítő kalandozások során, az élmények motívum-

má alakulása - a festő számára - meghatározó hangzások létrejöttét eredményezik. Itt álljon egy megállapítás: Az indulattal telített kifejezési vágy, természetes kételyeink ellenére, nagyobb esélyt biztosít egy sokrétű, karakteres képi összesség megvalósítására. Így valójában a végső kérdés: kinek, miről szól a képi közlés keserves, felelősségteljes folyamata? A vizuális ingerek túltengő agresszív kínálata, a vizuális szennyezés felgyorsulása nagy felelősséget ró az alkotóra, és a befogadóra egyaránt. Várhelyi Csilla ezen az úton elindulva építkezik, alakítja képi világát, amihez e kiállítás kapcsán is sok sikert kívánok!

A szerző: Nagy Gábor festőművész (Szolnok, Szoboszlai Galéria 2016. január 23.)

Jakatics-Szabó Vera (DLA, festőművész) Kortünetek lírai tolmácsa Előszó Várhelyi Csilla munkái elé

Várhelyi Csilla festményein korunk jelenségeinek lírai megfogalmazásai jelennek meg – a telefonok, a városi környezet hangsúlyos motívumként tűnnek fel. A néző számára ezek jelképpé válnak, a kor attribútumaivá. A festőnő sokszor naplószerűen, bensőségesen ábrázolja élete fontosabb eseményeit, az őt ért hatásokat – gondolok itt elsősorban az anyaságra, a gyermeknevelésre, valamint a fiatal, ún. Alfa- és Z-generációkkal való kapcsolatra, rácsodálkozásra is. Az önéletrajzi jelleg tetten érhető a családi videóhívtást ábrázoló képen is, ahol több generáció találkozik (nagy szülők, szülők és unoka) az internet terében. A kompozíció jól tükrözi azt a vizuális képet, amit a videóhívásban láthatunk, mindezt azonban nagyon festői nyelven teszi. A klasszikus festészet és a virtuális világ izgalmas találkozásának lehetünk tanúi ezen a képen. Reggeli a szabadban című képével Manet-t

idézi, azonban ezen a reggelen mintha csak a szereplők szellemképei vennének részt – csak testben vannak jelen, lélekben nem. Mintha az asztal is egy nagy kijelzővé változna. A lány, vízfestésre emlékeztető festői előadásmód különleges atmoszférát teremt a képen. A figurák mintha a rég elveszett Pompeii lakói lennének – talán a jövőben minket is így találnak majd meg, akik akkor fognak élni – ki tudja? Balázs Géza, Az internet népe című monográfia szerzője Szilágyi-Várhelyi Csillát kérte fel, hogy alkotásainak reprodukciói díszíthessék a kötetet. A könyv a Ludovika Egyetemi Kiadó gondozásában jelent meg 2023-ban. A könyv a szerző netnyelvészeti kutatásait mutatja be, ehhez nagyon jól illeszkednek Csilla festményei. A Más világ című alkotás is egy hasonló világba kalauzolja a nézőt, egy olyan dimenzióba, ahol az emberek már csak saját maguk árnyképei, fejben a kijelzőjükön zajló eseményeket

követik. Mindez számomra a 2012-es *Avatar* című filmet idézi, amelyben a főhős idejének nagy részében egy koporsószerű tárgyban fekszik mozdulatlanul, miközben fejben elképesztő kalandokban és küzdelmekben vesz részt. Néha muszáj felkelnie enni, hogy életben maradjon – de aztán „siet” is vissza abba a másik, virtuális világba. Mintha ugyanez történe velünk is – a valóság szürke és unalmas, de a virtuális univerzum színes, izgalmas és vonzó, ezért oda vágyunk. Önmagunk bábjai, vagy ahogy Várhelyi Csilla fogalmaz, „önmagunk öntőformái” lettünk.

Nagyon hasonló a *Hárman a parton* című kép is, itt azonban mások a felületek és a színek is. Az átlós kompozíció a posztimpresszionista festészet világát idézi fel, ezen belül is a Nabis, illetve a XIX. századi japán fametszetek hatása jelenik meg.

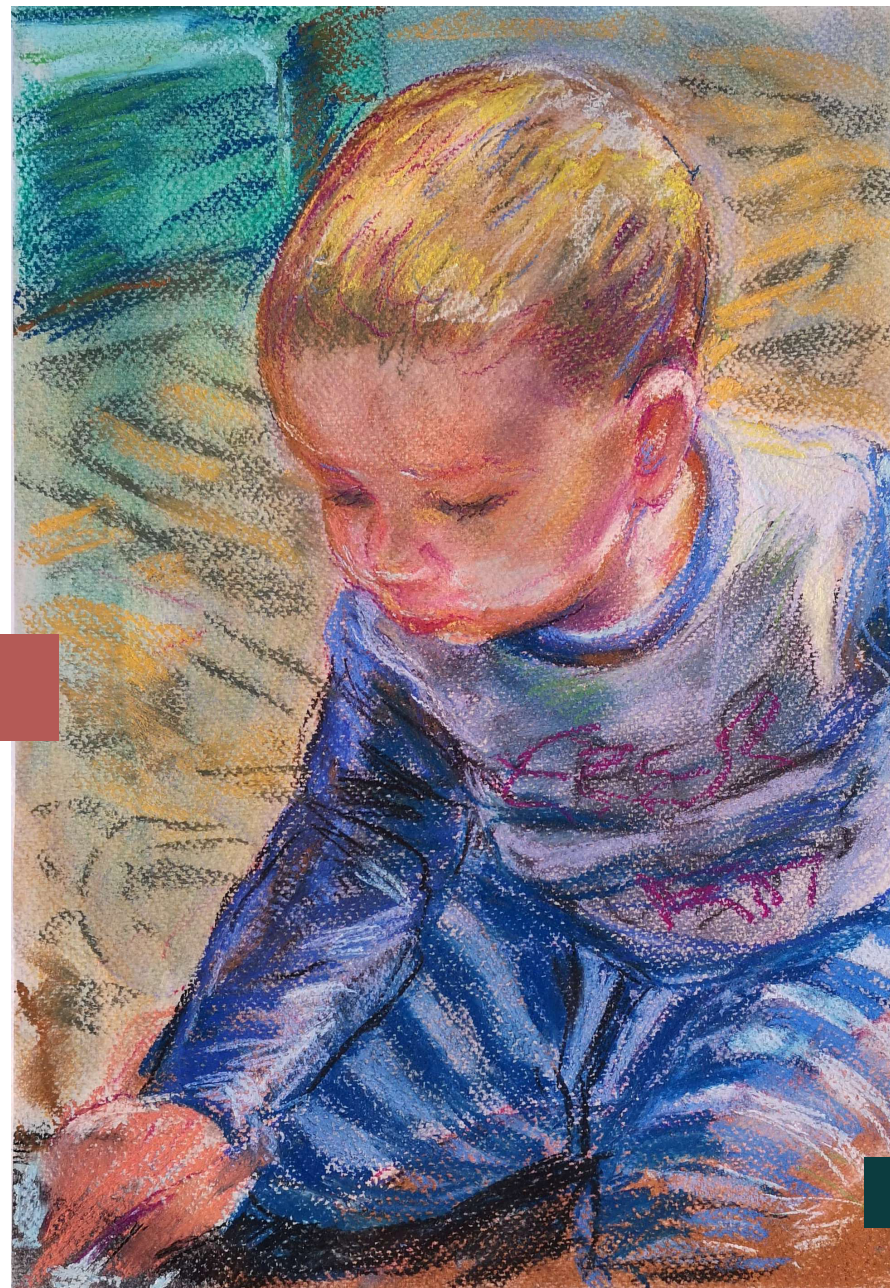
Az Ádám és Éva diptichon is sok művészettörténeti utalást vonultat fel, egészen a régmúlt korok világai felé – a figurák S-alakja például a gótikus festészetet juttathatja a néző eszébe. A figurák mellől azonban hiányzik az Édenkert, az almafa és a kígyó is – csak a prózai emberalakok maradtak. A férfi- és a nőábrázolás is finom iróniával, társadalomkritikával állítja eléink korunk jellegzetes figuráit. Kiegészítő, ide tartozó alkotások még az Ádám apa lett című kép, ill. a Szelfi a múzeum mosdójában című művek. Az önarckép is – amellet, hogy a szituáció és a gesztus nagyon mai – a régmúlt felé fordul, a bizánci ikonfestészet reminiscenciái jelennek meg a festményen. A majdnem szimmetrikus, frontális, statikus emberábrázolás és az arc ünnepélyessége is ezt hangsúlyozza. A figura gesztusának profanitása alkot egy különös, feszült ellentétpárt a felidézett festészeti korstílus által megjelenő, kvázi szakrális atmoszférával. A kompozíció letisztult-

sága a nagy elődöt, Ferenczy Károlyt idézi fel. A 2022-es *Véges végtelen* című kép is egy teljesen hétköznapi szituációt jelenít meg: gyerekek a szabadtéri trambulinban. Azonban a velünk szembeforduló gyerekfigura a trambulin motívumból adódóan kap egy fekete „keretet”, ezáltal a kép egy másik dimenzió felé mozdul el. Itt is megjelenik egyfajta transzcendens hangulat, a gyerekfigurák mozgatai és a kompozíció magától értetődő természetességgel mutatnak ebbe az irányba.

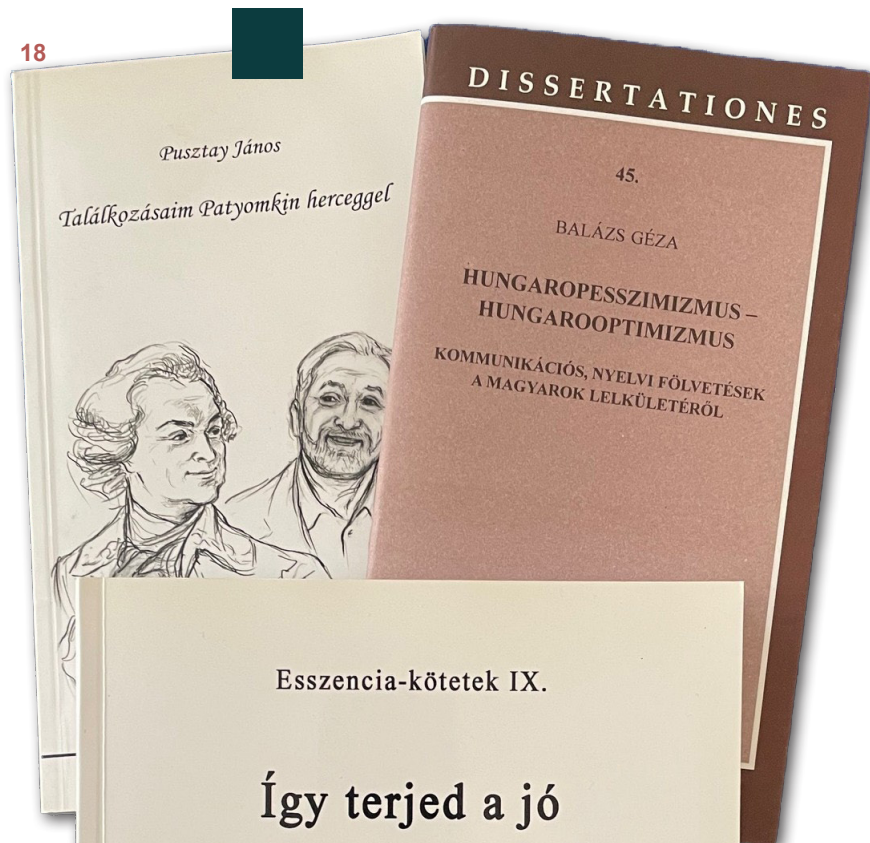
A kiállításon a művész egy különleges, pályázatra készült munkájának reprodukciója is helyet kapott. Debrecenben készült el ez a nagy méretű alkotás, és azt mutatja be, hogy milyen lenne Jézus születése, ha egy mai debreceni panelházban születne meg a Megváltó. A sajátos témaválasztás jól illeszthető a keresztény ikonográfiába, mégis markánsan szakít a vallásos festészet hagyományaival. A szokásos motívumok helyett egy fiktív szituációt láthatunk, ami a ma emberéhez is képes közelebb hozni Jézus születését.

Várhelyi Csilla egy önálló festői utat járó alkotó, aki nem az aktuális divatok hívó szavát követi, hanem saját belső útját. Egyéni színvilága, festészeti stílusa és motívumainak megközelítési módja egy karakteres alkotót jellemeznek. Csilla egyedi festői hangja már a diplomamunkájában megjelent, és azóta is azt a hangvételt láthatjuk a képein – mindez azonban nem jelenti azt, hogy belezáródna egy festészeti modorba. A festőnő képei tanúsítják, hogy alkotóként képes megújulásra, és hogy mindig tud – technikai és gondolati értelemben is – újat mutatni az arra fogékony közönségnek.

(Budapest, 2025. március 20.)

Kicsi tablettel, pasztell papír, 40x30cm, 2019

Esszencia-kötetek IX.

Így terjed a jó

Bolyai Műhely Alapítvány
2014

Balázs Géza

Az internet népe

Várhelyi Csilla és Balázs Géza a covid-idején az ARTÉR-tárlaton, 2021

Várhelyi Csilla és Balázs Géza Az internet népe könyvbemutatóján (Magdolna udvar, 2023)

Várhelyi Csilla előadása Bolyai Műhelyben, 2023

Filozófia, olaj, vászon 40x40, 2010.

A pálya ördögei, szén tinta, papír, 30x40cm, 2025

A címlapon Várhelyi Csilla: Zamárdiban című oldalfestménye (Magántulajdon)

Bon-BOM 2025. május, 14. évfolyam 9. szám | Alapítva: 2011-ben | A Bolyai Műhely Alapítvány Bolyai Önképző Műhelyének művelődési-művészeti lapja | Szerkeszti: Balázs Géza | Arculat, tördelés: Múlt-kor történelmi magazin | Korábbi szerkesztők: Tóth Enikő, Bere Anikó Zsuzsanna, Komlósi Réka, Rákóczi Adrienn, Herbst Rebeka | Szerkesztőség: 1148 Budapest, Őrs vezér tér 11. fszt. 1. | E-mail: iroda@bom.hu | A lap elektronikus változata (a korábbi számokkal együtt) elérhető itt: www.bolyaimuhely.hu | Programtámogató: Nemzeti Kulturális Alap
A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság által bejegyzett (internetes) folyóirat